

Новий порядок

#223

11 / 2025 (136)

Альфред Коц

Командування і послух Слова до гітлерівських солдатів

Частина 9

Народна громада

Ви знаєте колонії маленьких садів на околицях великих міст - причетність до батьківщини, радість від розквіту квітів і зростання практичних рослин на цьому клаптику орендованої землі. Здавалося б, що принаймні тут утверджується спільнота, керована глибшою метою. Ми майже забули, як бідно виглядала громада ще кілька років тому. Було свято врожаю, але воно не завжди відображало обличчя нашої громади.

Я пам'ятаю кінець одного з таких фестивалів. Погасли різнокольорові вогні. Пролунав останній сміх, а потім запізнілий музикант загравав у тиху ніч: "Deutschland über alles! - Яка

Otto Skorzeny

смівливість! У Німеччині стало погано говорити про Німеччину. Розлючені чоловіки диміли. Вони відчували, що їх "спровокували". Кілька нот німецького гімну означали для них оголошення війни. Страждання оточували людей і страждання оточували Німеччину. Німеччина стояла перед смертельною годиною. Німецькі серця були поглинуті кривизною політичних партій. Проповідувалася рівність усіх з людським обличчям, але один проломив череп своєму братові! Чоловіки, що стояли біля верстатів під час робочого дня, не відчували радості від ударів молотків і обертання шестерень. Вони співали лише пісню глибокої ненависті.

Ці люди не вважали себе господарями машин, а радше їхніми слугами. У них не було гордості за те, що саме вони формували міцну сталь, радше шестерні керували людьми, бо люди не керували собою. Вони загубилися в думках, які вилилися в ненависть, ненависть до німецького народу і до машин, які насправді були призначені лише для того, щоб служити людям.

Відтоді життя в Німеччині сильно змінилося! За такий короткий час! Ніколи не забуваймо про це, щоб не грішити проти того, що стало, і знову не ставити його під загрозу! Над технікою стоїть німецька людина. Проте німецькі чоловіки стали товаришами. Вони є господарями над машинами і знову відчують радість від блискучих щипців. Тепер вони знають: вони наказують господарям, а результат цих наказів і слухняність машин служить не одному бізнесменові, а всій німецькій нації.

Ще кілька років тому вважалося, що компанія - це машини або виконання певного завдання. Машини самі по собі і робота самі по собі все ще не є компанією! Компанія - це творення через спільноту лідерів і послідовників. Вона являє собою гармонію духу, творчості та матеріалів. Розумна думка і вмілі руки формують сировину і створюють продукти, які продавець виводить на ринок. Однак компанія має душу, живу мету, яка є вищою, ніж просто виробництво продукції та її продаж з метою отримання прибутку.

Гітлерівські солдати, ви зараз стоїте в компаніях, незалежно від того, чи оточує вас рев моторів, чи тиша офісу. Від вас залежить, щоб творили не лише мізки і руки, а й серця творців, щоб була любов до своєї справи у всіх, щоб радість від роботи була легкою. Йдеться не про нудну одноманітність, а про визнання цінності кожного. Бо кожен є однаково важливим. Але ніхто не повинен поводитися важливіше, інакше він руйнує радість і віру іншого. Генеральний директор важливий. Прибиральниця теж важлива, щоб у нього було чисте робоче місце.

Підприємство за підприємством, велике і мале, заводи і робочі місця вдома - всі вони створюють спільноту творчих німців і єдність життєвих потреб для всіх. Ця єдність переростає в Німеччину, яка належить цим

творчим людям, в якій немає місця для тих, хто тільки бере. Вона переростає в німецький народ. Людина повинна не просто чути про це. Вона повинна це пережити і зрозуміти. А найкраще вона це розуміє через вчинок. Ти, гітлерівський солдате, це і є вчинок! Ти повинен *жити як приклад* цієї спільноти для своїх співвітчизників! Той, хто думає, що може виконати своє завдання великими словами і діями, не є гітлерівським солдатом. Подивіться на їхні роти і пальці! Вони руйнують те, що збудував Гітлер, вони ранять душі тих, за кого ми боремося і кого ми не повинні втратити. Всі німці належать нам. Це залежить від кожного чоловіка і кожної жінки.

Ніхто з нас не належить тільки собі. Кожен з нас також належить іншому, просто раніше ми цього не знали. Кожен належить іншому так само, як інший належить йому. Опір і стояння осторонь не допомагають. Ми всі належимо одне одному, навіть якщо тисячу разів проходимо повз одне одного на вулиці, не привітавшись. Ми пов'язані спільнотою, незалежно від того, відкидаємо ми її чи стверджуємо.

Так, вона пов'язує нас навіть в останній дорозі. Якщо ця спільнота вмирає, то вмирає народ. Ми часто схиляємося перед цим примусом, не усвідомлюючи цього. Але так прикро, що ми не завжди усвідомлюємо цю спільноту - живемо нею, переживаємо її і радісно стверджуємо.

Подумайте про це: Чи отримав би хтось із нас склянку води, якби інші товариші не будували труби, інші їх прокладали, треті обслуговували насосну станцію, так що треба було б лише повернути ручку? За сніданком ви думаєте про те, що хліб пройшов довгий шлях? Що невідомий народний товариш нахилив землю і посадив зерно, що хтось скошив пшеницю і приніс урожай додому, що хтось випік борошно на хліб? Ви не змогли б дійти додому з сухими ногами, якби інші не поклали камінь за каменем, щоб утворити бруківку, а ще інші не створили систему дренажу для дощової води. Хто виробляє наш одяг; хто будує залізничну систему, щоб служити вам? У натовпі ви зустрічаєте тих, хто збудував ваш дім. Ти не впізнаєш і не вітаєшся з ними. Ви з задоволенням читаєте книгу, яка піднімає настрій і допомагає вам розширити свій світогляд. Чи думаєте ви також про людину, яка написала її для вас довгими ночами? Чи про майстрів, які надрукували і переплели її? Чи можеш ти сам змайструвати телефон, яким би ти міг надійно користуватися? Кого ви покличете в біді до ліжка близької людини? Ви кличете лікаря, народного товариша, а потім ще когось. Завжди і всюди ти знаходиш мовчазних свідків, яких створюють для тебе інші, так багато, що ти навіть не можеш їх сприйняти. Від них залежить вся твоя істота. Знай, що ти повинен перестати існувати, якщо

твої народні товариші перестануть творити для тебе! Ніхто з нас не може вирватися з цього зв'язку, навіть найупертіший одинак.

Ми хочемо докласти бодай скромних зусиль, щоб усвідомити цей зв'язок, внести свою любов і відданість, щоб він став гармонією сердець. Інакше роботи і матеріали будуть холодними і безрадісними. Тому ми стоїмо на нашій роботі і в нашому народі з нашою працьовитістю і нашою любов'ю. Нам вже не важко практикувати увагу до інших. Нам стає легко відкинути від себе все, що могло б завдати болю іншим.

Німецька народна громада - це дещо інше, ніж досягнення марксистських мрій про рівність. Наша спільнота ґрунтується на зв'язках крові, на народному роді. Але неможливо уявити, що всі люди стають особистими друзями. Риси і здібності, слава Богу, у всіх різні. Хтось більш розвинений в інтелектуальному плані, а хтось має вправні руки. Скрипаль не може керувати пивним фургоном, а ремісник не може стати президентом сенату. Вимоги професії підвищують вимоги освіти. Інтелектуальна освіта вимагає більших коштів, які багатьом доводиться збирати впроголодь. Справедливо, що суддя отримує більшу зарплату, ніж його друкарка, бо він довгий час не мав ніякого доходу, а друкарка вже мала. Генеральний директор повинен - він зобов'язаний - одягатися інакше, ніж його клерк. Він повинен - він зобов'язаний - мати можливість приєднатися до культурного кола, яке відповідає його інтелектуальному рівню.

Народній спільноті не зашкодить, якщо смокінг буде одягнений на офіційний захід, якщо правила не вимагають носити уніформу. Однак, це порушує народну спільноту, якщо ми знаходимо недоліки у народного товариша у смокінгу. Ми підриваємо спільноту, якщо критикуємо і задримо людині з вищою заробітною платою. Ми повинні докласти більше зусиль, щоб уважніше придивитися і зрозуміти іншого, бо він також має свої турботи. У наших руках навчити нашого хлопчика працьовитості та амбіційності, щоб він став здібним і міг заробляти більше.

Ні, відмінності рангів, класів та інтелектуальних інтересів не перешкоджають народній спільноті; вони є необхідністю. Що є конструктивним і що має бути спільним, так це ясність поглядів і характеру, розуміння іншого, гордість кожного чоловіка і кожної жінки за те, що вони є членами німецької єдності. Праця облагороджує, якщо вона чесна. Тому неправильно, коли хтось каже: "Я "лише" робітник!". Він принижує себе. У народній громаді немає "тільки". Якщо правильно мислячий двірник виконує свою роботу чесно і сумлінно, то він виконує благородне служіння народові. Ця людина стоїть нескінченно вище, ніж якийсь сановник з характером негідника.

Цьому, втім, не повинні заважати ні смокінг, ні фартух муляра. Серце кожного з товаришів повинно бути теплим для іншого. Все інше випливає само собою. Тоді ніхто не голодує і не мерзне без власної вини, а інші живуть у розкоші, не заробляючи її.

Гітлерівці, ми вирости з нашого формування - і через наші завдання - у народну громаду. Від нас залежить, як сформувати цю спільноту і як непорушно закріпити її фундамент, а саме - справедливість. Якими будемо ми, такими будуть і інші. Всі ми повинні виконувати найвищу мету - служити Німеччині всіма своїми силами. Це залежить тільки від служіння. Заробіток - це лише засіб для досягнення мети. Мета ж - служіння своєму народові та Батьківщині. Саме так ми сприймаємо спільноту німецького народу. Так ми сприймаємо Німеччину. Від нас залежить, щоб ніколи більше люди не проклинали, бо грає сурмач: "Deutschland über alles!"

Несення - Обов'язок - Вітчизна

Більшість німців пройшли через школи солдатських установ. Зайве робити зауваження щодо зовнішньої постави. Кожен з нас, так, навіть кожна німецька дитина знає, що солдат ходить прямо. Кожен знає, що людина з прямим характером твердо ставить ногу на землю, на відміну від тих, хто ступає легко. Для нас впевнена хода німця є природною. Ця постава, яку ми особливо очікуємо від лідерів, є нічим іншим, як вираженням внутрішньої зрілості.

Освіта для досягнення цієї зрілості є важливою. Але вона не є вирішальною. Потрібно, щоб вже було щось, на чому виховання може ґрунтуватися і з чого можна виліпити певну форму, так, щоб відповідала поведінка і вчинок. Передумовою є моральний закон всередині нас, почуття відповідальності та поняття обов'язку.

Якщо ці цінності не існують всередині нас, то наша нібито гарна зовнішня поведінка є нічим іншим, як костюмом або маскою. Показну, витончену стриманість слід відрізнити від порожнечі тим, що дистанція від тривіальності не тільки зберігається, але й зберігається для того, щоб захистити те, що є важливим.

Поняттям обов'язку часто зловживають. Ми часто самі себе дивуємо тим, що говоримо собі - давайте відкрито визнаємо це - уникати обов'язку, що ми забарикадувалися за поняттям обов'язку. У житті трапляється, що ми час від часу втомлюємося, що ми роздратовані, розчаровані або навіть

озлоблені. Тоді ми чуємо дешевий вислів: "Я виконую свій обов'язок, а все інше для мене не має значення. Нехай роблять, що хочуть! Я більше нічим не буду перейматися!".

Той, хто так каже, дійшов до тієї межі, коли починається забуття обов'язку. "Все інше для мене не має значення!" Капітуляція? "Я більше нічим не буду перейматися!" Відмова від служби, боягузтво, дезертирство? Не здавайтесь, товариші! Можливо, ви самі спричинили своє погіршення? Можливо, вас справедливо привели до межі ваших можливостей? Можливо, "інший" насправді кращий за вас? Можливо, ви вперто намагаєтеся пробити головою цегляну стіну, не звертаючи уваги на те, що ви розбиваєте? Або вам бракує проникливості, щоб перетворити кротовину на гору? Чи заслужили ви те, що маєте, і чи не є ваше ставлення несправедливим?

Давайте припустимо, що інша сторона дійсно дала вам причину для гіркоти. Бос був у поганому настрої? Звісно, ми просто знижуємо плечима і йдемо геть. Вас не підвищили на посаді? І більше нічого? Дрібні повсякденні справи втомлюють вас? Вас виснажували задрість і підлість інших людей? Ви виявилися слабшим, хоча вважали себе кращим? Чи розчаровували вас люди, в яких ви вірили? Це, безумовно, погано. Але хіба всі люди несуть відповідальність за невдачі окремих осіб? Подивіться натомість на хороших людей навколо вас, яких ви самі не повинні розчаровувати! Ви залишаєте порядних і правильних людей у скрутному становищі, якщо вас "більше ніщо не хвилює". Ми любимо Німеччину такою, якою вона є. Це не означає, що ми мовчки приймаємо помилки, які трапляються. Ми хочемо допомагати всім хорошим людям, але боротися з поганими, де б ми їх не зустріли. Факт протилежностей - це закон природи. Світлу належить тінь, позитивному - негативне. Велике і жалюгідне лежать поруч. Навіть у найвищих точках прояву людського життя, наприклад, у боротьбі між життям і смертю, високе і низьке стоять пліч-о-пліч. Один стоїть з ясним і чистим серцем перед вічністю, а поруч з ним - інший, який хапає речі полеглих. Ми з гордістю дивимося на героїчні постаті німецької історії, але не забуваємо, що вони були оточені зрадою і підлістю. Скільки величі створила нова Німеччина за такий короткий час завдяки вірним серцям і порядним, працьовитим рукам, але скільки дріб'язковості й убогості довелося спочатку змести!

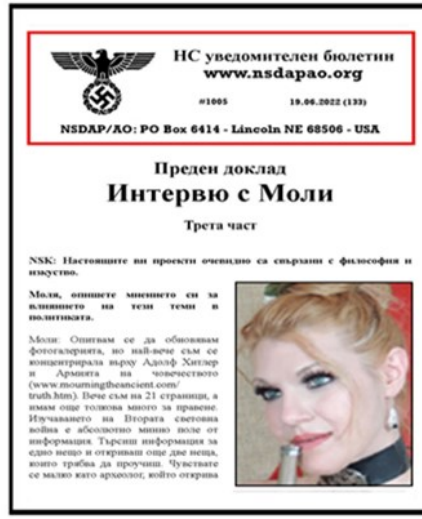
Наш погляд спрямований на все велике, що не має нічого спільного зі слюною і поліруванням, а просто представляє суть всього прекрасного, благородного, міцного і здорового. Поруч з цим дійсно існує маленьке і потворне. Воно росте донизу, воно повзе вгору, на висоти, але воно може

жити лише в тіні великого. Нехай вас не вводять в оману ця малість! Вона хоче здаватися великою. Зухвалість, змішана з хитрістю, маневреністю і пристосуванством, може легко видати себе за справжнє досягнення і справжню цінність.

У вас є вибір: прийняти одну чи іншу сторону. Тут немає половини шляху. Якщо ви станете на бік дрібних, егоїстичних, пристосуванців, то ви там і залишитесь. Якщо ж ви обираєте сторону справжніх німецьких чоловіків, то, товаришу, ви ніколи не повинні дезертирувати. Ми розуміємо вашу гіркоту, бо самі її відчуваємо. Ми бачимо, що ти спотикаєшся, але ми не дамо тобі впасти. Ми повернемо тебе на правильний шлях.

Що таке "обов'язок"? Що таке "інший"? Згідно з концепцією людини, яка дійсно хоче робити тільки "свою роботу", а не "іншу", обов'язок буде тільки примусом, таким як виконання необхідного завдання. Якщо чогось вимагають, то на задньому плані є щось, що починається з примусу. Такий "обов'язок" - це просто схиляння перед силою. Якщо нас примушують до дії через загрозу приписів, то наша дія стає примусом, який накладається на нас ззовні. Під обов'язком ми, однак, розуміємо щось зовсім інше. Ми хочемо чогось зсередини, нами рухає моральна потреба: наша любов, наше переконання, наше ствердження життя і наше почуття спільноти. Ці сили можуть стати настільки сильними в нас, що стають для нас примусом, але це не що інше, як найкращий обов'язок, що йде від серця. Тоді ми повинні робити те, що хочемо робити.

Тут проявляється високе завдання всіх керівників - турбота про душу підлеглих, щоб вони відповідали на жорсткий примус, який на них накладається ззовні, своїм бажанням, своїм розумінням і своєю радістю. Лідерські здібності керівника визначають, чи примус сприймається іншими з гіркотою, чи він захочується усвідомленням того, що його робота є витвором його інтелектуальних здібностей або майстерності його рук. Волонтерство народжується з такого ж примусу; готовність і послух разом є основою справжньої спільноти. Вони повинні проявлятися скрізь, де німецькі люди стоять разом. За цілим знову стоїть примус, великий, пов'язаний з долею, невблаганний примус, спрямований на існування або неіснування, який ми як спільнота опануємо лише тоді, коли кожна її частина опанує маленький світ свого власного примусу.

NSDAP/AO є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами

Сотні книг багатьма мовами

Сотні веб-сайтів багатьма мовами

Форма підписки

() **Новий порядок** підписка на наступні дванадцять випусків. 30,00 євро або 30,00 доларів США. [Будь ласка, вкажіть, якою мовою ви хочете!]

() **Пожертвування – ВАША підтримка робить нашу роботу можливою!**

Ім'я _____

Вулиця _____

Місто _____ Штат або провінція _____ Поштовий індекс _____

Країна _____

(Необов'язково) Адреса електронної пошти / телефон _____

Виплачайте чеки до: NSDAP/AO

Надішліть на адресу: NSDAP/AO – PO Box 6414 – Lincoln NE 68506 – USA (Або залиште «NSDAP/AO».)